

fter og haaber af Thingets Retfærdighedsfø-
 lelse, at det, hvormeget end mange Medlem-
 mer maatte have mod de trufne Bestemmelser,
 vil lade det gjorte Forslag falde, at just de
 Medlemmer, der virkelig ere overbeviste om, at
 der er skeet noget Utilbørligt, ville stemme imod
 det, for saa gjennem en Tiltale for Rigsretten
 at give Vedkommende Afgang til at værgе sig.

Indenrigsministeren ad interim:

Kort efterat Finantsudvalget var nebsat, tillod
 jeg mig at meddele det de forskjellige Docu-
 menter i denne Sag, saaledes som de nu fin-
 des trykte, hvilket skete efter Overlæg med min
 ærede Collega, Finantsministeren. De Herrer
 kjende denne Sags Historie; de vide, hvorledes
 Efterretningen om denne Transaction først i
 dyb Hemmelighed blev betroet til En, derpaa
 i dyb Hemmelighed til en Anden, og hvorledes
 den da hurtigt gik fra Mund til Mund og
 fra Dre til Dre, indtil den endelig i Rigsda-
 gens forrige Møde blev bragt under Omtale
 her i Thinget af et Medlem af det forrige
 Cabinet. Saaledes som jeg opfattede hele Sa-
 gen, kunde jeg ikke dengang finde Anledning til
 at gaae ind paa dette Spørgsmaal eller ved
 at gennemgaae Actstykkerne søge at danne mig
 en bestemt og klar Mening om de da stedfin-
 dende Forhold; vi vare rykkede saa langt frem
 i Forhandlingerne, at jeg ikke ansaae det for
 rigtigt, at bringe dette nye Forhandlingsthema
 ind i Salen. Hertil kom den Tiltid, som jeg
 nærede til min ærede umiddelbare Formand
 i Ministeriet; jeg var overbevist om, at hvis
 der havde været Noget, som det var rigtigt at
 bringe for Rigsdagen, havde han strax gjort
 det, og at han, da dette ikke var skeet, ikke havde
 anseet det for rigtigt at bringe denne Sag ind
 under en offentlig Forhandling. — Min ærede
 Collega Finantsministeren og jeg have imid-
 lertid nu anseet det for givet, at efterat denne
 Sag havde været Gjenstand for saa mange
 Nygter og saa megen Omtale, vilde det ene
 Rigtige være at fremlægge den fuldstændig
 og klar for Rigsdagen, og, som man forud-
 satte, dermed tillige for Offentligheden, saaledes
 at det kunde ligge aabent for Alles Dine, hvor-
 om det var, der handlede. Jeg fandt mig
 personlig saameget mere opfordret dertil, som

jeg seer, at Omdømmet om disse Transactioner,
 oversat paa Tydsk, gav det Udseende af,
 at der var Forhold tilstede, der kunde frem-
 bringe Tanken om, at Hænderne ikke vare saa
 aldeles rene paa dem, der havde iværksat
 Transactionen; — men jeg er overbevist om,
 at der ikke sidder eet Medlem i Rigsdagen,
 uden at han i den Henseende har den største
 Høiagtelse for begge de Mænd, hvorum der
 her er Tale (Ja! Ja! Hør! Hør!). Finants-
 ministeren og jeg fandt altsaa begge, at det var
 rigtigt at bringe denne Sag til Forsamlingens
 Kundskab. Jeg tilstaaer, at jeg, uanset Hens-
 synet til, at Sagen saa at sige allerede var
 bekendt, vilde have fundet det rigtigt at sætte
 Forsamlingen i Kundskab derom, og maatte fra
 mit Standpunkt have holdt paa, at den blev
 meddeelt Rigsdagen. — Hvorledes man nemlig
 end bedømmer de foresaldne Transactioner,
 saa kan man dog ikke miskjende, at de have
 en saa stor finantsiel Betydning, at det maatte
 være rigtigt, at de Mænd, der behandle Fi-
 nantsloven, tillige fik Kjendskab til disse Trans-
 actioner, for at kunne faae et klarere Overblik
 over hele vor finantsielle Stilling. Den ærede
 Ordfører har bemærket, at det ærede Udvalg
 gjerne vilde være blevet enigt med mig, og kun
 kan beklage, at jeg ikke har tilstillet det noget
 Forslag, som det kunde tiltræde. Dette for-
 holder sig fuldkommen rigtigt, men er dog at
 forstaae med den Indskrænkning, at Maalet for mit
 Forslags Indhold var opgivet, og bestod i at bin-
 de Hænderne paa Indenrigsministeren saaledes,
 at han ikke kunde foretage Transactionen; naar jeg
 vilde komme med et saadant Forslag, saa havde
 man iøvrigt Intet imod de mildeste Former,
 jeg vilde foreslaae. Det er nu vel saa, at der
 kan være en Forskjel paa, om Hænderne blive
 bundne med Rænter eller med en Silkesnor, men
 for den, der sætter størst Pris paa Hændernes
 Frihed, vil det være ganske naturligt, at det
 frie Valg mellem de forskjellige Midler til at
 binde sig selv ikke i den Grad kan vurderes,
 at man overseer, at Hænderne dog blive bundne,
 hvad enten det skeer paa den ene eller anden
 Maade. — Rigesom jeg nu ikke kan gaae ind
 paa det stillede Forslag, saaledes seer jeg mig
 heller ikke istand til at stille noget Forslag, hvorved
 den nødvendige Handlefrihed berøves Inden-